

ע"פ 6646/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 6646/16

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט מ' מזוז

המערערת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת
מיום 13.6.2016 בתפ"ח 20880-11-15 שניתן על ידי
כבוד סגן הנשיא ב' ארבל והשופטים ש' אטרש ו-י'
אברהם

תאריך הישיבה: כ"ד בניסן התשע"ז (20.4.2017)

בשם המערערת: עו"ד ורד חלאווה

בשם המשיב:
מתורגמן: עו"ד סאהר פאר
מר יהונתן גורנברג

פסק-דין

1. האם יש מקום להחמיר בעונשו של המערער, שביצע באחותו שורה ארוכה של עבירות מין במשך תשע שנים? ואם כן – מהי מידת ההחמרה הראויה עמו בהתחשב בחומרת העבירות שבהן הורשע, מחד גיסא, ובמדיניותה של ערכאת הערעור שלא למצות את ההחמרה בענישה, מאידך גיסא? אלה השאלות שבהן נדרשנו להכריע.
2. נגד המערער, יליד 1992, הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי נצרת (תפ"ח 20880-11-15), שייחס לו ביצוע מעשים מגונים ומעשי סדום, כדבר שבשגרה, באחותו, ילידת 1998, ואף הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות. המעשים החלו בעת שהשניים היו קטינים, אך נמשכו אל תוך התקופה שבה המערער הפך לבגיר, ולמעשה בתקופה זו חלה הסלמה בחומרתם, כך שהמערער לא הסתפק עוד בביצוע מעשים מגונים אלא כפה על אחותו גם מעשי סדום, שהתבטאו בהחדרת איבר מינו לפיה. המעשים לוו לא אחת באלימות נוספת על מנת לכפות על המתלוננת שיתוף פעולה עמם. על-פי כתב האישום, המתלוננת פנתה לעזרתם של בני משפחתה, אך ללא הועיל, והדברים הגיעו אף עד כדי ביצועו של מעשה אובדני מצידה.
3. המערער כפר כפירה מוחלטת בכתב האישום וטען כי אחותו טפלה עליו אשמת שווא בשל כך שהצר את צעדיה. מטעם המדינה העידו המתלוננת, גיסתה, אחיה ואמה, שהוכרזו כולם כעדים עוינים, וכן עדים נוספים כדוגמת יועצת בית הספר שבו למדה המתלוננת וחוקרי משטרה. מטעם ההגנה העידו המערער עצמו, גיסה נוספת ואב המשפחה.
4. ביום 4.5.2016 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות שיוחסו לו, לאחר שהעדיף את ההודעות שנמסרו במשטרה והוגשו על פני עדויותיהם של העדים העוינים במשפט, בקבעו כי אשמתו של המערער הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
5. ביום 13.6.2016 ניתן גזר דינו של המערער. בית המשפט המחוזי ציין את חומרת העבירות שבהן הורשע המערער אך ייחס משקל להיותו אדם צעיר ולכך שחלק מן העבירות בוצעו בעת שהיה קטין ובסופו של דבר השית עליו עונש מאסר בן שמונה שנים (לצד עונש מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת).
6. הערעור שבפנינו הוא ערעורה של המדינה על קולת עונשו של המערער בהתחשב בחומרת המעשים שיוחסו לו, ומכלול הנסיבות, לרבות העובדה שאינו מביע חרטה על מעשיו.
7. בפתח הדיון ציין בא-כוחו החדש של המערער, מטעם הסניגוריה הציבורית, כי לאמיתו של דבר יש למערער ומשפחתו טרוניות אף באשר לאופן ייצוגו של המערער ועל כך שלא הוגש בשמו ערעור. אולם, הטענה הועלתה בעלמא, מבלי שנעשתה פנייה מתאימה לבא-כוחו הקודם של המערער, ולמעשה נותרה בחלל האוויר ללא כל ביסוס.
8. כך, נדרשנו להכריע בשאלת ההחמרה בענישה. נקדים ונאמר באופן ברור: עונשו של המערער הוא קל יתר על המידה בהתחשב בחומרת המעשים, תדירותם והמצוקה שאליה קלע את המתלוננת, אחותו, הן בכלל והן בנסיבות המשפחתיות שאליהן נקלעה (ראו למשל: ע"פ 9919/07 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2010)). פסק הדין שהנחה להקלה עם המערער בערכאה הדיונית (ע"פ 5363/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.5.2016)) נסב על נסיבות שונות

בעיקרון מאלו שבפנינו (מבחינת העזובה וההזנחה ששימשה שם רקע לביצוע המעשים, שאף החלו בעת שגילו של הנאשם היה נמוך מגיל האחריות הפלילית). בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 6 ל-12 שנים. מקובלת עלינו טענת המדינה כי מתחם זה הוא מקל יתר על המידה. כמו כן, לא מצאנו כי יש בעניינו של המערער נסיבות המצדיקות למקם את עניינו כמצוי במדרג נמוך יחסית בתוך המתחם האמור.

9. לאחר ששקלנו את מכלול הנתונים החלטנו, בשים לב למכלול הנסיבות, להעמיד את עונש המאסר בפועל של המערער על 11 שנים (בנוסף למרכיבי הענישה האחרים שנקבעו בגזר דינו של בית המשפט המחוזי). עונש זה אינו ממצה את ההחמרה בענישה בהתחשב בטיב העבירות, בנסיבות ביצוען ובכך שהמערער אף אינו זכאי להקלה מבחינת אופן התייחסותו למעשים אף בשלב הנוכחי.

10. חרף כל הקשיים שצוינו והגם שבשלב זה אין לדבר בסיס אנו מבקשים להביע תקוותנו כי כעת עם תום ההליכים המשפטיים ימצא המערער דרך לקבלת אחריות למעשיו, וכי בכך תיסלל אף הדרך לכך שהמשפחה תתמוך במתלוננת, כפי שראוי שייעשה.

11. סוף דבר: הערעור מתקבל כאמור בפסקה 9 לעיל.

ניתן היום, כ"ד בניסן התשע"ז (20.4.2017).

שופט

שופטת

שופט
